

Mål C-190/24**Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler****Datum för ingivande:**

7 mars 2024

Domstol som begär förhandsavgörande:

Conseil d'État (Frankrike)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

6 mars 2024

Sökande:

Coyote System

Svarande:

Ministre de l'Intérieur et des outre-mer

Premier ministre

Saken i det nationella målet

- 1 Bolaget Coyote system har vid Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen, Frankrike) väckt talan om maktmissbruk och yrkat ogiltigförklaring av décret n° 2021-468 du 19 avril 2021 portant application de l'article L. 130-11 du code de la route (dekret nr 2021-468 av den 19 april 2021 om tillämpning av artikel L. 130-11 i trafiklagen) (nedan kallat det angripna dekretet).
- 2 Artikel L. 130-11 i code de la route (trafiklagen) infördes genom loi du 24 décembre 2019 d'orientation des mobilités (lag av den 24 december 2019 om riktlinjer för rörlighet). Denna lag hade till syfte att, för att främja allmän ordning och säkerhet, förebygga de beteenden avseende undvikande av vissa vägkontroller som underlättades av användningen av elektroniska kör- och navigeringstjänster genom geolokalisering som gjorde det möjligt att förutse en vägkontroll för att i förekommande fall undvika den.

Anförda unionsbestämmelser

- 3 I artikel 1.1 och 1.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel (nedan kallat direktiv 2000/31) föreskrivs följande:

”1. Syftet med detta direktiv är att bidra till att den inre marknaden fungerar väl genom att säkerställa den fria rörligheten för informationssamhällets tjänster mellan medlemsstaterna.

2. Genom detta direktiv tillnärmas, i den mån det krävs för att nå det mål som avses i punkt 1, vissa nationella bestämmelser om informationssamhällets tjänster som rör den inre marknaden, tjänsteleverantörers etablering, kommersiella meddelanden, avtal slutna på elektronisk väg, mellanhänders ansvar, uppförandekoder, utomrättslig lösning av tvister, möjlighet att föra talan inför domstol samt samarbete mellan medlemsstaterna.”

- 4 I artikel 2 h) och i) i samma direktiv föreskrivs följande:

”I detta direktiv avses med

...

h) ”det samordnade området”: de krav som har fastställts i medlemsstaternas rättssystem och som är tillämpliga på tjänsteleverantörer av informationssamhällets tjänster eller på informationssamhällets tjänster, oberoende av om de är av allmän natur eller särskilt utformade för dem.

i) Det samordnade området gäller de krav som tjänsteleverantören måste uppfylla när det gäller

– startande av verksamhet som gäller någon av informationssamhällets tjänster, såsom krav i fråga om behörighet, tillstånd eller anmälningar,

– utövande av verksamhet som gäller någon av informationssamhällets tjänster, såsom krav i fråga om tjänsteleverantörens beteende, kvaliteten på eller innehållet i tjänster, inbegripet sådana krav som är tillämpliga på reklam och avtal, eller krav som gäller tjänsteleverantörens ansvar.”

- 5 Artikel 3 i direktivet har följande lydelse:

”1. Varje medlemsstat skall se till att de av informationssamhällets tjänster som en på dess territorium etablerad tjänsteleverantör tillhandahåller överensstämmer med de nationella bestämmelser som är tillämpliga i denna medlemsstat och som omfattas av det samordnade området.

2. Medlemsstaterna får inte av skäl som omfattas av det samordnade området begränsa den fria rörligheten för de av informationssamhällets tjänster som har ursprung i en annan medlemsstat.

...

4. Medlemsstaterna får vidta åtgärder för undantag från punkt 2 när det gäller någon av informationssamhällets tjänster om följande villkor uppfylls:

a) Åtgärderna skall

i) vara nödvändiga av någon av följande anledningar:

– den allmänna ordningen, i synnerhet förebyggande, utredning, upptäckt och åtal av brott, inbegripet skydd av minderåriga och bekämpning av hets mot personer på grund av ras, kön, religion eller nationalitet samt kränkningar av enskilda personers mänskliga värdighet,

– skydd av folkhälsan,

– allmän säkerhet, inbegripet skydd av nationell säkerhet och försvar,

– skydd av konsumenter, inbegripet investerare,

ii) vidtas med avseende på någon av informationssamhällets tjänster som är till förfång för de mål som avses i punkt i eller utgör en allvarlig risk för att dessa mål inte uppnås,

iii) vara proportionerliga i förhållande till dessa mål.

b) Innan ifrågavarande åtgärder vidtas och utan det påverkar domstolsförfaranden, inbegripet förberedande förhandlingar och åtgärder som vidtas inom ramen för en brottsutredning, skall medlemsstaten

– ha uppmanat den medlemsstat som avses i punkt 1 att vidta åtgärder, varpå denna senare medlemsstat inte vidtagit några åtgärder eller endast vidtagit otillräckliga åtgärder,

– ha anmält till kommissionen och till den medlemsstat som avses i punkt 1 sin avsikt att vidta sådana åtgärder.

...”

6 I artikel 14.3 i direktiv 2000/31, som är tillämplig vid tillhandahållande av någon av informationssamhällets tjänster bestående av lagring av information som tillhandahållits av en tjänstemottagare, föreskrivs följande:

”3. Denna artikel skall inte påverka möjligheten för en domstol eller administrativ myndighet att i enlighet med medlemsstaternas rättssystem kräva att tjänsteleverantören upphör med eller förhindrar en överträdelse, inte heller skall den påverka medlemsstaternas möjlighet att inrätta förfaranden för att avlägsna information eller göra den oåtkomlig.”

7 I artikel 15.1 i direktiv 2000/31 föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna får inte ålägga tjänsteleverantörerna en allmän skyldighet att, i samband med tillhandahållande av sådana tjänster som avses i artiklarna 12, 13 och 14, övervaka den information de överför eller lagrar, och inte heller någon allmän skyldighet att aktivt efterforska fakta eller omständigheter som kan tyda på olaglig verksamhet.”

8 Skäl 26 i direktiv 2000/31 har följande lydelse:

”Medlemsstater får på i detta direktiv fastställda villkor tillämpa sina nationella regler i straffrätt och straffprocessrätt för att vidta alla erforderliga utredningsåtgärder och andra åtgärder som krävs för att avslöja och åtala brottsliga gärningar, utan att sådana åtgärder behöver anmälas till kommissionen.”

9 I dess skäl 47 anges följande:

”Medlemsstaterna är förhindrade från att ålägga tjänsteleverantörerna övervakningsskyldighet endast när det gäller skyldigheter av allmän natur. Detta gäller inte övervakningsskyldigheter i ett speciellt fall och påverkar i synnerhet inte beslut från nationella myndigheter i enlighet med nationell lagstiftning.”

10 Slutligen anges i skäl 48 i direktivet följande:

”Detta direktiv berör inte medlemsstaternas möjlighet att kräva av tjänsteleverantörer som lagrar information från sina tjänstemottagare att visa den omsorg som skäligen kan förväntas av dem och vilken preciseras i nationell rätt, för att upptäcka och förhindra vissa slags olaglig verksamhet.”

Anförda nationella bestämmelser

11 I artikel L. 130-11 i trafiklagen införs en bestämmelse som föreskriver en möjlighet att förbjuda leverantörerna av en elektronisk kör- eller navigeringstjänst genom geolokalisering att genom denna tjänst sprida vidare information som överförs från användare av tjänsten och som avser vägkontroller, när denna vidare spridning kan göra det möjligt för andra användare att undvika dessa vägkontroller. De aktuella vägkontrollerna uppräknas uttömmande och avser skäl som inte bara gäller trafiksäkerheten, utan också kriminalpolisen när den eftersöker gärningsmän till allvarliga brott.

12 I artikel L. 130-12 i trafiklagen föreskrivs de påföljder som ska tillämpas när de skyldigheter som är knutna till förbudet mot vidare spridning har åsidosatts.

13 I dekret nr 2021-468 av den 19 april 2021 (det angripna dekretet) föreskrivs villkoren för tillämpning av L. 130-11 i trafiklagen, bland annat vad gäller fastställandet av vilka vägar och delar av vägar som förbudet avser, villkoren avseende kommunikation med leverantörerna av en elektronisk kör- eller

navigeringstjänst genom geolokalisering i syfte att genomföra detta förbud samt åtgärder för att garantera sekretessen i den information som överförs till dessa leverantörer.

Parternas huvudargument

A. Coyote System

- 14 Bolaget Coyote System har gjort gällande att den bestämmelse om förbud mot vidare spridning som preciseras i det angripna dekretet åsidosätter syftena med direktiv 2000/31. Bolaget har gjort gällande att det angripna dekretet åsidosätter direktiv 2000/31 dels genom att det inte har föregåtts av det förfarande som föreskrivs i artikel 3 i detta direktiv, och att det ålägger leverantörer som är etablerade utanför Frankrike bestämmelser som i strid med denna artikel inskränker deras frihet att tillhandahålla tjänster, dels genom att det ålägger dem en allmän skyldighet att övervaka den information de överför vilket strider mot artikel 15 i detta direktiv.

B. Ministre de l'Intérieur et des outre-mer (Ministern för inrikesfrågor och de utomeuropeiska franska departementen)

- 15 Ministre de l'Intérieur et des outre-mer (Ministern för inrikesfrågor och de utomeuropeiska franska departementen) har yrkat att talan ska ogillas. Denna minister har gjort gällande att de grunder som anförts inte kan leda till bifall av talan.

Kortfattad redogörelse för skälen till att förhandsavgörande begärs

- 16 Domstolen angav i sin dom av den 9 november 2023, Google Ireland m.fl. (C-376/22, EU:C:2023:835), i punkterna 42–44, att "[d]irektiv 2000/31 bygger ... på att principerna om tillsyn i ursprungsmedlemsstaten och om ömsesidigt erkännande ska tillämpas, vilket innebär att informationssamhällets tjänster, inom ramen för det samordnade område som definieras i artikel 2 h i direktivet, endast regleras i den medlemsstat där leverantörerna av dessa tjänster är etablerade" och drog därav slutsatsen att "[d]et ankommer följaktligen på varje medlemsstat att, i egenskap av ursprungsmedlemsstat för informationssamhällets tjänster, reglera dessa tjänster och därmed att skydda de mål av allmänintresse som anges i artikel 3.4 a i) i direktiv 2000/31" samt att "[v]idare ankommer det, i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande, på varje medlemsstat, i egenskap av medlemsstat mot vilken informationssamhällets tjänster riktar sig, att inte begränsa den fria rörligheten för dessa tjänster genom att föreskriva ytterligare skyldigheter inom det samordnade området och kräva att dessa iakttas". Domstolen slog på dessa grunder, i punkt 60, fast följande: "Artikel 3.4 i direktiv 2000/31 ska tolkas så, att generella och abstrakta åtgärder som avser en i allmänna ordalag beskriven kategori av bestämda tjänster bland

informationssamhällets tjänster och som utan åtskillnad är tillämpliga på alla leverantörer av denna kategori av tjänster inte omfattas av begreppet ’åtgärder som vidtas mot en bestämd tjänst bland informationssamhällets tjänster’, i den mening som avses i denna bestämmelse”.

- 17 Det svar som ska lämnas på de av bolaget Coyote System anförda grunderna beror på hur de nedan ställda tolkningsfrågorna besvaras. Conseil d’État (Högsta författningsdomstolen, Frankrike) preciserar att dessa frågor är avgörande för utgången av den tvist som den har att lösa och som innebär en allvarlig svårighet.

Tolkningsfrågor

- 18 Conseil d’État (Högsta förvaltningsdomstolen, Frankrike) förklarar målet vilande fram till dess att Europeiska unionens domstol har uttalat sig beträffande följande frågor:

a) Ska förbudet för leverantörer av en elektronisk kör- och navigeringstjänst genom geolokalisering att med hjälp av denna tjänst sprida vidare meddelanden eller indikationer från användarna som kan göra det möjligt för andra användare att undvika vissa vägkontroller anses omfattas av det ”samordnade området” såsom det föreskrivs i direktiv 2000/31/EG, trots att förbudet, även om det gäller utövandet av verksamhet som gäller någon av informationssamhällets tjänster, då det avser tjänsteleverantörens beteende, kvaliteten på eller innehållet i tjänster, emellertid inte rör varken tjänsteleverantörens etablering, kommersiella meddelanden, avtal slutna på elektronisk väg, mellanhänders ansvar, uppförandekoder, utomrättslig lösning av tvister, möjlighet att föra talan inför domstol eller samarbete mellan medlemsstaterna, och således inte avser något av de områden som regleras av harmoniseringsbestämmelserna i dess kapitel II?

b) Ska ett förbud om vidare spridning, som har till syfte att bland annat undvika att personer som är eftersökta för brott, eller som utgör ett hot mot den allmänna ordningen eller allmän säkerhet, kan undvika vägkontroller, anses omfattas av de krav på utövandet av verksamhet som gäller någon av informationssamhällets tjänster som en medlemsstat inte får ställa på tjänsteleverantörer från en annan medlemsstat, trots att det i skäl 26 i direktivet anges att direktivet inte ska hindra medlemsstaterna från att tillämpa sina nationella regler i straffrätt och straffprocessrätt för att vidta alla erforderliga utredningsåtgärder och andra åtgärder som krävs för att avslöja och åtala brottsliga gärningar?

c) Ska artikel 15 i direktiv 2000/31/EG, som förbjuder medlemsstaterna att ålägga tjänsteleverantörerna en allmän övervakningsskyldighet utöver övervakningsskyldigheter i ett speciellt fall, tolkas på så sätt att den utgör hinder för tillämpningen av en bestämmelse som endast föreskriver att leverantörer av elektroniska kör- och navigeringstjänster genom geolokalisering får åläggas att inte, inom ramen för denna tjänst, punktvis sprida vidare vissa kategorier av meddelanden eller indikationer utan att tjänsteleverantören tar reda på deras innehåll?